

Gerard PA3AAE

Het begin van KETELBINKIE.

Eind jaren vijftig, woonde ik in de 2^e Middellandstraat in Rotterdam. Mijn dienstplicht had ik achter de rug en was tijdens die periode opgeleid als telegrafist in de Simon Stevin kazerne in Ede.

Daarna werd ik overgeplaatst naar de interceptiedienst in Gorinchem, waar mijn neemsnelheid nog eens werd opgevoerd tot 25 w/m.

De rest van de diensttijd liep ik continudienst bij de interceptiedienst en aan het eind van de tijd zwaaide ik af.

Ik had zelf voor de opleiding tot telegrafist gekozen, daar ik al vanaf mijn 13^e jaar in het radiogebeuren geïnteresseerd was en vooral de morsetekens.

Na de diensttijd heb ik allerlei baantjes gehad, zoals op een kantoor werken, maar daar werd ik gillend gek van.

De tijd schoot maar niet op en binnen zitten was voor mij een echte ramp.

Daarna nog een tijdje als tally man in de haven gewerkt, maar daar zag ik uiteindelijk ook geen toekomst meer in. Dus dacht ik bij mezelf: "Je bent opgeleid als telegrafist in dienst, dus kun je ook als zodanig gaan varen".

Voor al het leven aanboord van zeeslepers trok mij wel aan, een lekker ruig leven en geld verdienen als water, want eens zou de liefde wel toeslaan en moest je moe toch ook een huisje kunnen bieden en onderhouden.

Niet dat er toen al een moe was hoor, maar soms een kortstondige verkering, die al snel weer voorbij ging, want ik was niet zo'n los type.

Dus de stoute schoenen aangetrokken en Wijsmuller en Smit Internationale gebeld, om te vragen of ze voor mij een baantje hadden als marconist op een van hun schepen.

Nou, dat was wel een afgang hoor, want je had hiervoor een officieel diploma "Radio-officier" voor nodig.

Eerst maar eens gebeld met Radio Holland, of zij mijn studie wilden bekostigen, daar ik al 21 jaar was en Pa en Moe ook niet zo dik in de slappe was zaten.

Tweede teleurstelling, bij Radio Holland vonden ze mij te oud, dat had geloof ik te maken met inkopen in hun pensioen voorziening, althans, dat kreeg ik te horen, maar ze zullen mij wel gewoon een te oude zak gevonden hebben, TOEN AL.

Alles nog eens goed overlegd met mijn ouders en toch maar besloten, om zelf de opleiding te betalen.

Het geluk was nu toch een beetje met mij, want in de Graaf Florisstraat in Rotterdam bestond het opleidings instituut Radio Steehouwer en dat lag vijf minuten lopen vanaf mijn woonhuis.

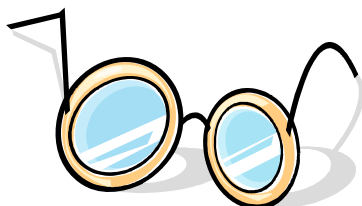
Ondanks dat de nieuwe cursus al een aantal maanden was begonnen, mocht ik toch mee gaan doen, ook al omdat ik het morse al onder de knie had.

Alle boeken aangeschaft en de leerstof van de vorige maanden zeer serieus bestudeerd en tegelijkertijd de nieuwe stof in me opnemend.

In het morse lokaal zat iedereen zeer geconcentreerd met de seinsleutel te oefenen en om de zoveel tijd werd je dan beluisterd, door de heer de Boer, onze docent. Als hij naar je luisterde, liep er ook een band mee, in zo'n prachtig koperen apparaat en werd je seinschrift opgetekend door een inktwiel, dat de punten en strepen op de strook papier tekende.

Nu was meneer de Boer een heel speciaal iemand, hij was zeer precies wat betreft het seinen en opnemen van zijn pupillen, zeer in tegenstelling tot zijn persoonlijke uiterlijk.

Naarmate de tijd verstreek, kwamen er steeds meer brandvlekken op zijn overhemd, van de stukjes tabak die brandend naar beneden vielen, want als hij een shaggie rolde, dan haalde hij nooit het uitstekende plukje tabak eraf, maar stak er tegelijk de brand in.

Ook zijn bril raakte steeds verder in verval, eerst een poot die afbrak en ook de glazen vertoonden een aantal barsten, vanwege het feit, dat de bril nog wel eens op de vloer viel.

Of de man zo onverschillig was of geen geld had voor een nieuwe bril, ik zal het nooit meer te weten komen.

De eerste keer, dat ik mee ging doen met het seinen, kreeg ik tegelijk de volle laag van hem, want er mankeerde nogal wat aan mijn seinschrift.

Vergeet niet, ik had bij de interceptiedienst gezeten en nooit een seinsleutel meer aangeraakt, vanaf het moment dat ik in Gorinchem aankwam.

Hij liet mij duidelijk merken, dat hij een perfect seinschrift eiste, anders kon ik het examen wel vergeten.

Ook alle voorschriften en Q-codes werden erin gestampt, evenals aardrijkskunde en niet te vergeten, alle kuststations van de hele wereld.

Volgens mij moet ik in die tijd een kop als een container gehad hebben, om al die stof te leren. En vergeet de radio-techniek niet, ook dat moest nog eens geleerd worden, want aan boord kon ook nog wel eens iets kapot gaan en moest je toch proberen om dat te maken, want midden op de Atlantische oceaan hebben ze geen drijvende reparatieservices.

Het viel mij wel op, dat er bij instituut Steehouwer geen technische boeken waren, op het gebied van de radio-techniek.

Onze leraar, de heer van Dijk, las alles op en wij maar schrijven. In de avonduren thuis, typte ik alles op mijn oude remington typemachine uit, met een scheve Y, want toen ik dat ding op de rommelmarkt kocht, was die er afgefallen en heb ik die letter er met een soldeerbout aangesoldeerd, maar je krijgt zo'n rotting natuurlijk nooit goed op zijn plaats.

Zoals ik al gezegd had, ik was 21 toen ik voor marconist ging studeren en de schatkist thuis was altijd bijna leeg, dus per week 1 pakje zware van Nelle met rizzla vloeitjes en fl. 1,50 zakgeld.

Je zult begrijpen, dat ik deze magere tijd zo snel mogelijk wilde beëindigen vandaar dat ik na schooltijd tot diep in de avond zat te leren.

Eindeloos alles leren en herhalen, zodat ik de boeken bijna kon dromen, en op die manier naar het examen toewerken.

Zo ging er anderhalf jaar voorbij en kwam eindelijk de datum voor het examen in zicht.

Het eerste deel was het seinen en opnemen in den Haag.

Nou ben ik van nature al een zenuwpees, misschien iets wat nodig is, om marconist te worden, dus de avond voor het examen kon ik al moeilijk in slaap komen, maar ze hadden de Middellandstraat tussen de tramrails ook nog eens opgebroken, voor reparaties.

Het was die avond slecht weer, met veel regen en wind en slecht zicht.

Het olielampje ter waarschuwing voor automobilisten, dat daar iets opgebroken was, werd door de wind uitgeblazen, zodat er die avond verschillende auto's vast kwamen te zitten tussen de opgebroken rails.

Ik kan je verzekeren, dat dit niet best is voor je nachtrust en ik denk dat ik pas om een uur of drie die nacht in slaap viel.

De volgende dag naar den Haag getogen, om het eerste deel van het examen af te leggen.

Natuurlijk sloegen de zenuwen gierend toe, wat misschien wel goed is voor het seinen, want dan gaat dat lekker vlug en met een goed staccato.

Dat deel passeerde ik met voldoende tot goed, dus de helft van die dag zat er op, MAAAAAAAAR, toen nemen. Kijk, ik kan best opnemen hoor, maar als de zenuwen zo hard toeslaan, dat zelfs je hele hand aan het vibreren slaat, dan wordt dat toch een zeer bedreigend probleem hoor, neem dat maar van mij aan.

Ik had er zolang voor geoefend en ervoor naar den Haag gereisd, dus vooruit maar met de geit.

Nu achteraf terugkijkend, denk ik dat ik toen hetzelfde gevoel had, als bij iemand die naar de tandarts moet en weet, dat hij een zenuwbehandeling krijgt zonder verdoving HI HI.

We mochten twee keer een tekst nemen en zowaar, ik was erdoor, wel met een zeer vermanend woord van de examiner, dat ik beter moest leren schrijven, want ze hadden er zelfs een punt van afgetrokken, omdat mijn schrift zo onduidelijk was.

Toen ik het examengebouw uitliep, had ik een zeer zonnig gevoel over me, terwijl de regen met bakken uit de grijze lucht viel. Het eerste deel was voorbij en kon ik meer uren aan de rest van de studie wijden, want ik bleef doorgaan.

Ook het tweede deel van het examen, een aantal weken later, ging goed.

Voorschriften, Q-codes, aardrijkskunde en engels ging van een leien dakje, dus nu nog, vond ik, het zwaarste deel, Radio-techniek.

Ook die dag brak aan en stond ik alleen voor vier heren achter een tafel gezeten en zeer streng kijkend.

De eerste vraag ging over de wetten van KIRCHOFF, de ellendeling en ik zat helemaal vast.

Gelukkig was er een examiner, die dat waarschijnlijk meer had gezien en die stelde me een beetje gerust en hij begon over een ander onderdeel van de techniek, ik dacht radiobuizen.

Zo werkte ik mij door alle vragen heen en het ging eigenlijk steeds beter.

Na twee uur hadden we zowat alles gehad en keerde hij weer terug naar de weledele heer KIRCHOFF, maar nu was ik dermate op gang, dat ik ook die hindernis kon nemen.

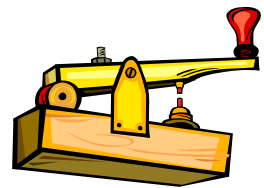
Er werd gevraagd, of een van de andere examinatoren nog iets aan mij wilde vragen, maar dat bleek niet het geval te zijn. Mij werd vriendelijk verzocht de martelkamer te verlaten en in de kantine te wachten.

Van deze wachttijd weet ik niets meer af, ik zal wel in een soort verdoving gezeten hebben, maar uiteindelijk werd ik gevraagd mee te komen voor de uitslag.

Met rubberen benen ben ik de man gevolgd om het vonnis aan te horen, GRATIE OF DE DOODSTRAF?

Als je dan de kamer weer binnenkomt, zitten die vier mannen daar weer met hun ernstige gezichten aan de tafel en kijken je aan.

Er werd mij nog gevraagd, of ik de hele cursus had gevolgd op school en ondanks het feit, dat ik het in anderhalf jaar had gedaan, knikte ik uit volle overtuiging.

Mijn grote vriend, de geruststeller, stond toen op, kwam naar mij toe en drukte mij vriendelijk de hand en feliciteerde mij met het behalen van het diploma RADIO OFFICIER grote vaart.

Een beetje beduusd bedankte ik hem en kon ik naar de administratie om de papieren in ontvangst te nemen.

Goh, alle avonden op mijn kamertje studeren op die bovenverdieping in Rotterdam waren dan toch niet voor niets geweest, ik had het gehaald.

Thuis waren ze zeer gelukkig met het behalen van mijn diploma, want dat scheelde weer schoolgeld en dus werd het budget voor de huishouding weer wat ruimer.

Radio Holland hoorde natuurlijk van mijn slagen en belde enkele dagen later op, naar mijn grootvader, want in die tijd hadden wij nog geen telefoon en ze vroegen mij, of ik voor hen wilde gaan varen. Nu kon het ineens wel, maar ik heb dat geweigerd, want ik wilde de wilde vaart op.

En ach, je bent jong en onbesuisd en je wilt laten zien, dat je iets voorstelt in deze wereld, dus werd er ook een uniform aangeschaft, want ergens die van binnen ben je toch trots op het resultaat, ook al zou later blijken, dat op de wilde vaart bijna nooit een uniform gedragen wordt, alleen de meester draagt een vuile pet in de machinekamer. Ook de foto in uniform mocht niet ontbreken, dus in vol ornaat (1 streep op de mouw) naar Jean Korff in Rotterdam voor het statieportret en de familie had er weer een zeeman bij, want ik ben niet de enige in de familie, die gevaren heeft.

Of dit KETELBINKIE in den STILLEN OCEAAN een zeemansgraf heeft gekregen, lees je misschien in een volgend nummer.

In de tussentijd wens ik jullie allen ontzettend veel plezier met onze mooie hobby en blijf die punten en strepen maar de lucht in schieten.

73 Gerard.